

Ændringen var et resultat af et fællesnordisk samarbejde, og helt tilsvarende lovændringer blev samtidig gennemført i Norge, Sverige og Finland.

Under behandlingen af forslaget i Folketinget var der bred opbakning fra samtlige partier til den nye formulering af § 3, og lovændringen blev i december 1968 vedtaget af et enigt Folketing.

Bestemmelsen har foreløbig været i kraft i 27 år, og fra regeringens side ser vi ingen grund til på baggrund af enkeltstående tilfælde at ændre denne regel. Vi finder, det er rimeligt og rigtigt, at unge indvandrere, der har levet hele deres liv eller en meget stor del af det i Danmark, og som er opvokset og opdraget i det danske samfund, fortsat får denne adgang til at blive danske statsborgere.

Jeg skal i den forbindelse også fremhæve, at tilsvarende regler fortsat eksisterer i de øvrige tre nordiske lande.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at det formentlig vil være nødvendigt at omlægge administrationen af § 3, såfremt der indføres kriterier vedrørende kriminalitet, som svarer til kriterierne på naturalisationsområdet.

I dag er det jo statsamterne, der behandler erklæringssagerne, men hvis behandlingen af sådanne sager fremover skal indebære en nærmere gennemgang af en fuldstændig udskrift af kriminalregistret, sådan som det sker i naturalisationssagerne, må behandlingen af sagerne formentlig henlægges til Justitsministeriet.

Men det er naturligvis ikke det afgørende. Det korte af det lange er, at regeringen ikke kan støtte et beslutningsforslag, som går ud på at ændre en lov, der bygger på indstillinger fra både FN og Norden.

Frederik Nørgaard (S):

Begrundelsen for beslutningsforslaget er ifølge forslagsstillerne en enkelt sag, som har været omtalt i dagspressen.

For det første synes jeg og mit parti, at det kan være meget betænkeligt at ændre lovgivningen på grundlag af en enkeltstående sag, også set i lyset af, at den nugældende lov på området har eksisteret siden 1969 og ikke har givet anledning til problemer.

For det andet skal det bemærkes, at tilsvarende lovgivning findes i de øvrige nordiske lande, og at der mig bekendt ikke er tanker om at ændre disse forhold dér.

Det, at den gældende lovgivning er kommet til verden i kraft af et fællesnordisk samarbejde, bør vel også tælle i denne sammenhæng, også set i lyset af, at lovgivningen fandt sted for at opfylde kravene i FN's konvention om begrænsning af statsløshed.

Dengang var der fra samtlige partier i Folketinget bred opbakning til formuleringen af § 3, som beslutningsforslaget i dag omhandler, og i Socialdemokratiet finder vi ikke, at der er grundlag for at ændre den pågældende paragraf i indfødsretsloven.

Det er en paragraf, som giver unge mennesker, som har opholdt sig her i landet i de fleste år af deres opvækst og har fået deres uddannelse her, mulighed for at opnå dansk statsborgerskab ved erklæring. Forudsætningen for at søge er, at de har opholdt sig her i landet uafbrudt, siden de fyldte 16 år, og at de tidligere har boet her i Danmark i mindst 5 år. Sådanne unge indvandrere kan søge, når de er fyldt 21 år, men ikke er fyldt 23 år.

Endvidere kan unge, som er fyldt 18 år, og som kan godtgøre, at de er statsløse eller har mistet deres hidtidige statsborgerskab, ved ansøgningen afgive erklæring til statsamtet.

Hvis det fremover skal lægges til grund for en ansøgning om dansk statsborgerskab ved erklæring, at der skal foreligge en gennemgang af kriminalregistret, således som det i dag sker ved naturalisering, må vi nok se i øjnene, at sagerne ikke længere kan behandles af statsamtet, men må henlægges under Justitsministeriet.

Med disse bemærkninger har jeg tilkendegivet, at Socialdemokratiet ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Tove Fergo (V):

Det er rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører sagde, at dette beslutningsforslag er blevet til på baggrund af en konkret sag. Det er jo ofte sådan, at når man møder konkrete sager, bliver ens øjne åbnet for, hvordan der bliver lovgivet og styret og administreret i landet.

Sagen drejede sig om en mand, der var tiltalt for drab, og som havde fået afslag på at få dansk statsborgerskab efter naturalisationsloven, og mens han sad i fængsel og afventede sin dom, efter at der var rejst en sigtelse mod ham, fortalte hans advokat ham, at han kunne erklære sig som dansk statsborger, fordi han opfyldte de kriterier, der er betingelsen efter indfødsretslovens § 3, og det synes vi er meget betænkeligt.